

Vasile Popovici

ARC DE CURCUBEU

SEMĂNĂTORUL
Editura online - septembrie 2011

VASILE POPOVICI

**Arc de
curcubeu**

**POEZII PIERDUTE,
POEZII REGĂSITE,
POEZII REALCĂTUIE
- 1953-1973 -**

**VOL. VII
2011**

**Ție
tinerețe de o clipă!**

Ție!

...fără durere...

întristare...

ori suspin...

*La Început a fost Cuvântul.
Fie!
Dar la Sfârșit?
Care sfârșit?*

*Cu Fiat lux ai luminat.
Cu Fiat nocte vei întuneca?*

Tineretea
este trenul accelerat care oprește într-o haltă
o clipă, o clipă doar, cât pentru un coborât și un urcat,
cât ține un fluerat de impiecat.
Atât!

În rest, - e restul!

Timpului, - nimic nu rezistă!

VASILE POPOVICI

Vasile Popovici, născut la 20 decembrie 1938 în localitatea

Corni, județul Botoșani.

Studii: Facultatea de limba și literatura română.

Profesie: Profesor.

După Revoluție: - Director coordonator, primar, pensionar.

Activitate literară :

- **Paradoxuri** - vol. I (Poezii) – Edit. Princeps, Iași, 2007;
- **Joc perpetuum** - vol. II (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2007;
- **Demonul angelic** - vol. III (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2008;
- **Cântece și taine** - vol. IV (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2008;
(volum inclus în cartea „Demonul angelic”);
- **Întoarcerea în Nimic** - vol. V (Poezii) - Edit. Princeps, Iași, 2008;
- **Pleacă cocorii** - vol. VI - (poeme alese) Edit. Stef, Iași, 2011.

Apariții în publicații:

Revista **Țara de Sus** – Revistă de cercetare a culturii tradiționale din județul Botoșani.

Revista **Moldova Literară** - editată de Liga Scriitorilor – filiala Iași, (Mihai Păstrăguș).

Revista **Dor de Basarabia** – Periodic de răspândire a cunoștințelor despre neamul înstrăinat.

Revista **Asolut** – Revistă națională de cultură și opinie, anul 2, nr. 5, iulie 2011, editată de ACADEMIA DE POEZIE GENIUS ROMÂNIA (Director: Alensis de Nobilis).

Revista on-line **Falezele de piatră** - Revista proiectului „Cititor de Proză – Republica artelor”.

Revista online **Sămănătorul** (prof.Nicolae N. Tomoniu).

Premiul ASTRA – obținut la Festivalul național de poezie „Nicolae Drăgan”- Galda de Jos – Alba, 6-7 noiembrie 2010.

Premiul special la Festivalul Internațional de Creație Literară „Titel Constantinescu” ediția a IV –a , 2011, organizat de Editura Rafet din Râmnicu Sărat, județul Buzău.

Prezent în:

Antologia **ÎNTRE RÂMNICE** / Editura RAFET, 2011/ *Antolog – Constantin Marafet – Râmnicu Sărat.*

Arc
de curcubeu

Vol. VII

2011

Boboc

Băiat de școală, licean,
boboc în primul an,
cu o polcuță de țăran,
nu mai purtam ghiozdan.

Că... mi-ar fi spus un orășan
că sunt țăran,
de parcă polca mea
din spate
ar fi purtat păcate
și nu...
nu ar fi fost de-ajuns
să-i dea răspuns
la chestia cu
originea.

Octombrie 1953

Gândind la voi

De tine-mi este dor, măicuța mea.
Mi-e tare dor și plâng
Și-așa de mult, ce mult aș vrea
În brațe să te strâng!

Un om care-a venit din sat
Mi-a spus că plângi și-ai mai slăbit.
Și că, și tata-i supărat
Și înc'-un fir de păr i-a mai albit.

N-aveți o treabă-n târg și voi
În săptămâna care vine?
Ce mult m-aș bucura, cât doi,
C-a dat norocul peste mine!

Eu am de învățat, nu pot
Să trag o fugă pân' acasă.
Aș vrea să fug de-aici, să fug de tot,
Dar e ceva ce nu mă lasă.

N-aș vrea să calc dorințe, ale voastre.
E ca și cum aș încălca un jurământ.
Voi merge până-n pânzele albastre,
Chiar de ar trebui să fac cu iadul legământ!.

Noiembrie 1953

Iarnă

Ninge iarnă peste sat,
Viscol și zăpadă.
Crivățul, ca un turbat,
Intră în ogradă.

Norii se desprind de sus
Grei de alb de iarnă.
Cerul stelele și-a pus
Iarnă grea să cearnă.

Nu-s nici garduri, nu-s nici porți,
Nu se vede nici un drum.
Crapă pietrele-n bucăți,
Iar prin hornuri iese fum.

Soarele, de-atâta ger,
S-a schimbat la față.
De-abia-n luna lui prier
Nasul se dezgheață.

Iarna asta, numai nea
Cât un stâlp de telegraf,
Este-o copie sadea
Trasă la şapirograf.

Decembrie 1953

Recreația mare

Ce cumsecade este dom' director!
ne dă în fiecare zi, nu de mâncare,
ne dă recreația mare;
cum să nu îl îndrăgesc pe dom' director!?

De nu ar fi recreația,
și încă mare, că nu-i bună mică,
nu aș putea, la o adică,
să trag o fugă pân' la ea.

Chiar și cu mâna goală;
la draga mea, iubita mea, iubirea mea
ce stă la două sute și ceva
de pași de școală.

mai 1954

Bărbăție

Credeam
că dacă vrei să semeni a bărbat
și să și creadă lumea,
e să stai c-o fată mână-n mână,
nu la fântână,
ci
plimbându-te cu ea prin sat.

Așa credeam acum o lună;
astăzi, un băiat manierat,
inițiat,
mi-a spus că statu' mână-n mână
e-o treabă de țăran.

Ca orășan,
dar mai ales cu moț de licean,
se schimbă datele problemei.

Când o-ntâlnești,
te străduiești
să te apleci c-o reverență
și să-i zâmbești.

Să nu-i pupi mâna;
e-un gest frumos,
politicos,
dar nu-i tot una
cu un sărut pe frunte,
ori pe obrazul stâng.

Îi dai încredere că ești cuminte,
nu nătâng.

Fata se lasă strânsă-n brațe strâns
și sărutată de la frunte-n jos
și-și zice-n gând să n-o auzi:
ce bărbat! vânjos!

Iunie 1954

Dor

În jurul meu e-atâta fericire
ce curge dintr-un nesecat izvor.
Cui să-i aduc prinos de mulțumire,
să-i spun că-n pieptul meu e numai dor?

E-atâta dor, că-n piept de-abia încape,
ce vine din același nesecat izvor;
ca malurile care își revarsă ape,
e dorul meu de dorul unui dor.

Aș vrea să-l caut, să-i găsec izvorul,
să sorb din firicelul care iese din pământ,
să-mi răcoresc din piept pârjolul
și să nu-mi calc pe jurământ.

Iulie 1954

Romantică

Cu mâna ta plăpândă de copilă
Îmi mângâi fruntea gata să se-aprindă,
Iar eu, în stângăcia mea proverbială,
Îmi las în voie brațele să te cuprindă.

Îți țin în brațe trupul strâns de mine
Și îți aud tot tremurul ființei tale.
Aș vrea să-ți spun cât mi-e de bine,
Dar simt cum brațele-ți se lasă moale

Și te afunzi în iarba necosită încă,
Lăsându-te în voia dulcelui sărut,
Când, deodată, toate păsările-n luncă
Au amuțit, ori doar mi s-a părut.

Ce dulce ești copilă tu, fecioară,
Ce bine-ți șade în rochița diafană,
Ești ca o floare la-nceput de primăvară
Și ca o școlăriță, sprintenă codană!

August 1954

La gura sobei

Încă un lemn mai aruncă tata
Peste jarul adunat cu cleștele.
Flăcările ies, părăsesc vatra,
Pe pereți se joacă reflexele.

Mama zorește torcându-și fuiorul.
Fusul se umple cu firul din caier.
Spune cu tâlc o poveste feciorul,
Vântul vuieste vuiet și vaier.

Tanu-motanu' toarce și el,
Dând din mustăți ținând companie.
Poate visează că vreun șoricel
Frate de cruce dorește să-i fie.

Soră-mea-n vis e ca o carte deschisă.
Zâmbetu-și lasă nestăpânit.
Eu o privesc ca pe-o carte nescrisă,
Carte despre-un copil fericit.

Noaptea mai noapte se face.
Numai cariul mai roade în grindă.
Câinele latră cât latră-apoi tace.
Cade zăvorul la ușa din tindă.

Decembrie 1954

A opta minune

Laboratorul de chimie-i plin.
Mai vin din liceeni,
mai vin,
adunătură de o școală și ceva,
că astăzi
încă o minune se va arăta.

Atâtea puse pe o masă,
că-n minte nu le ții;
substanțe
care fac numai năzdrăvănii;
din eprubetă,
profa ne va scoate
minunea-a opta din cele șapte.

Amicul meu de bancă
profei îi întinde
un stativ 'nalt
pe care i-l pune dinainte.
Un alt amic
în mână ține focul,
parcă-i Prometeu;
au toți o treabă,
iar eu...
în banca mea stau eu.

Și trag cu ochiul,
simt
că mă captează;
încetul cu încetul,
chiar
mă interesează
să văd cărările
pe care vine o minune;
să nu mor prost,
cum cineva ar spune.

Se pun substanțe-n apa
din berzelius
și se agită.
Și se mai pune:
SO₄ și H₂ în eprubetă.
La profă,
de pe frunte-i picură
sudoarea,
iar nouă...
nouă ni se taie răsufierea.

Te joci cu o minune,
te poți juca cu focul?
Dar dac-o dată-n viață-ți iese-n drum
norocul,
te joci.
Că doar din joacă și din glume
venitărăm și noi pe lume.

Și profa face-un semn;
atuncea, Prometeu,
din mână-și scoate focul
și...- aoleu!
ce trosnitură!
de parc'-ar fi trăsnit Ilie Sfântul,
de ne-am cutremurat și noi,
dar mai ales pământul.

Minunea?
care-i minunea?
numai bum și fum?
A fost și foc,
că dacă foc nu faci nu iese fum.
Și-acum mai meditez
la strașnica minune...
a opta; aștept pe-a noua...
e pe drum... și... vine...

Aprilie 1955

Dor de liniște

Din toată gașca, singur am rămas.
Prin jur nu-i nimeni să mă vadă,
Doar un copil întârziat care a tras
Cu praștia în becul de la colț de stradă.

Străduța-i goală și întunecată,
De parcă și-ar fi pus pe față-o mască.
Eu am rămas de dor de fată
Și un motiv să scap de gașcă.

Mai stau, dacă și-așa-am rămas
În beznă, fără bec și-aștept.
Și-ncep ca un bondar pe nas
Să fredonez; „m-o făcut mama băiet”.

Și noaptea-i mai adâncă și târzie.
În liniștea profundă așternută,
Îmi zic că așteptarea mea-i prostie
Copilărească și-o cauză pierdută.

Dar dacă a-ncuiat-o-n casă?
Că stă și ea în gazdă la o babă.
Cum știm că baba-i drac, n-o lasă,
Cum geamu-i sus, ea ar putea să cadă.

Căzând, și-ar rupe vreun organ. Pușchea!
Pe limbă că nu poate fi pușcheaua la picior.
Și cum să vină fata, chiar de-ar vrea
Și ce s-ar face mititica cu atâta dor!?

Încerc să folosesc ca-n orice poezie, tropi.¹
Zăresc fugind o umbră care se apropia.
Era-ntuneric dar simțeam cum stropi
De lacrimi îi cădeau din ochii ei pe fața mea.

Mai 1955

¹ Trop, -i, s. m., -termen generic pentru orice figură de stil, care constă în întrebuințarea unui cuvânt sau a unei expresii în sens figurat.

Punct și de la capăt

Am terminat cu banca de liceu.
N-am scrijelit-o cu cuțitul,
numele să-mi immortalizez.
Sunt alte feluri
și modalități,
dacă ții morțiș
să capeți nemurire,
dar eu nu vreau în nemurire.

Vreau să trăiesc
cât să-mi găsesc o fată,
să mergem pân' la capăt amândoi,
cu ea să-mbătrânesc,
și-n rest...
să nu-și mai amintească nimeni
că am fost
și că n-am vrut
ca numele să-mi immortalizez
pe-o bancă de liceu.

Iunie 1955

Azi

Ieri, știu ce-a fost,
iar mâine e mister.
Să nu lăsăm pe mâine nebunia,
e mult ce-ți cer?
să ne apuce zorii,
să se facă dimineață!
Azi...
să trăim o zi cât într-o viață.

Nu știm
ce ne aduce clipa următoare;
n-aș vrea
să știu ce poate să-mi aducă;.
nu-i un mister
că lumea-i trecătoare,
să treacă,
dar norocul să mi-l lase,
să nu mi-l ducă.

Știu că va veni o vreme
care îmi repugnă,
când apele vor înceta
să curgă,
dar pân'-atunci
e cale lungă,
iar merele
și anul ăsta
vor ajunge-n pârgă.

Azi este azi, nu-i altă zi;
nu vreau să dorm,
să am din ce a mă trezi;
vreau lângă tine,
azi vreau să trăiesc;
de ce nu pot, azi,
timpul să-l opresc!?

Iulie 1955

Codana

Trag în plămân lăsat de sară
Și mi se umflă pieptul dolofan.
Codanele încă mai stau pe-afară
Și una decât alta-i mai sprintărară.

De-abia aștept lăsatul noptii,
Să-mi iasă-n prag codana zvăpăiată,
Să vin, să trag zăvorul porții,
Să strâng la piept trup'șor de fată.

Să stăm o noapte-n luna noptii
Cuminți, străini de nebunii.
În zori, cadana: „să mai vii!”
Și-nchide-apoi zăvorul porții.

Mai 1956

Arc peste timp

De la o vreme
gând păgân m-apasă,
privind evitica codană
în zburătăcire
și nu-i găsesc
mai pe măsur'-asemuire
decât
cu iarba fragedă
și bună pentru coasă.

De trupul ei
fierbinte-adiacent,
când mă lipesc
parcă de friguri prins,
îi simt
tot zvârcolul nevinovat,
aprins,
când mâna îmi alunecă
șerpește, insolent.

Cuminți
și neîndemânatici am intrat
în armonia
lucrurilor firii;
cădea pe noi destinul
și zefirii
cu reguli imuabile
de postulat.

12 mai 1956

Cu tine

Cu tine-n gând
mă pierd prin câng
și-n taina codrului m-afund;
mă poartă dor,
mă poartă gând
prin tainele ascunse-n câng.

Cu tine-n răsărit,
cu tine-n zori,
ești început
și curcubeu,
ești binefacere de Prometeu
în care ardem.
Tu și eu.

Lipit de sânul tău
ascult
tot viforul și liniștea
din tine.
Izvor cu apă vie ești
ce vine
din basmele acelea
de demult.

Te port
cu mine-n gând curat,
te port
în suflet primenire,
te port
fecioară și-nflorire,
te port
icoană de-nchinat
și drac de fată pentru sărutat.

Iunie 1956

Candoare

Sfielnică și pură
părea efigie stelară-n infinit;
că am mușcat obraznic
din mărul rumen,
pânguit,
ca fierul roșu
când îl bați s-a înroșit;
cerca ceva
să spună, dar nu a izbutit.

S-a mai sfiit
că-n iarba necosită a căzut
și fără să-i fi pus
vreo piedică anume;
zâmbea plângând,
plângea zâmbind,
simțind
cum toate fericirile-o cuprind.

Și plânsul ei era curat
și mă înduioșă;
era în plâns candoare
și un strop de fericire,
era iubire-n plânsul ei
și mai era
și-o rugă de-mplinire.

Iulie 1956

Vadul

Mă uit c-un ochi la fata
care trece vadul,
pășind atentă
cu o bocceluță-n spate.
Prin cap îmi trece-un gând
de prunc credul;
mă uit în jur.
Pustietate!

Dar eu,
cum sunt băiat binecrescut
și rușinos
când pomenesc de fete,
am alungat din mine
gândul cel urât,
dar tot priveam la fată
și tot pe îndelete.

Mă captivase
până-n profunzime
peisajul
cum fata-și ridica rochița
înc-oleacă;
simțeam
cum îmi plesnește
de rușine-obrazul
că... dacă i-o intra-n rochiță,
apă?

Mai către mijloc,
apa s-adâncește
și cum se face apa
mai adâncă,
ea-și trage rochia în sus
cu două deș'te
de-o palmă și oleacă, încă.

Mă apucase amețeala
ca pe-un caraghios;
se învârtea Siretu-n scăfârlia
mea,
iar fata,
cu picioarele când sus,
când jos.

Ori îmi imaginam,
ori se-nvârtea și ea.

Să crească apa
nu mi-ar place,
că dacă rochia i s-a udat,
ea trebuie
să se dezbrace
să-și pună rufa la uscat.

Cum să rămână ea,
copila,
cum a făcut-o mumă-sa?
cum sunt milos,
dacă m-apucă mila?
cum sunt fricos,
dacă m-oi speria?

August 1956

Panaceu

Tu ești izvorul nesecat
de ură și iubire,
dar,
și păcatul primului
sărut.

La pieptul tău înfrigurat
ascult
tumultul zbuciumat
din tine.

Nu poți
să-ți stăpânești
nestăpânirea
de a mă-nlănțui
cu-nlănțuiri de brațe.

Tu ai făcut
ca-n mine să se-agațe
acea iubire
care-mi va aduce
fericirea.

E-atâta liniște
în eul meu!
în eul meu
e-atâta fericire!
atâta fericire
vine din iubire,
iară iubirea-mi este
panaceu.

Ianuarie 1957

A căzut o stea

Mi-am ridicat privirea
 înspre stele;
de ce printre sclipirile acelea
 nu te regăsesc
 pe tine,
 printre ele?
e-un paradox;
 e nefiresc.

Când brațele
mi te-au cuprins,
 am înțeles
de ce mi-e bine,
 că steaua
care-n cer s-a stins,
lucește lângă mine.

Februarie 1957

Nepăcate

Era păcat,
era în săptămâna mare;
ea nu a vrut,
eu cu o sărutare am păcătuit.
Și i-am făcut
așa o mare supărare,
c-a doua seară
mai devreme a venit.

Și m-a muștrat
și m-a certat,
iar eu tăceam.
Mai știi
ce zace în tăcutul mutului?
-Icoana mea!- i ziceam;
și-o sărutam,
dar nu cum o săruți
pe Maica Domnului.

Și săptămâna
s-a făcut mai mică;
eu mă obrăzniceam,
ea nu zicea nimică.
Eram acum eu,
Făt-Frumosul fără frică,
ori știu eu
care rege care nu abdică.

Era senin
și din senin cădea pe noi
o vrajă nemisterioasă,
curată ca seninul;
eram noi doi,
iar vraja ne uda.
Pe noi,
cuminți,
îmbrățișându-ne destinul.

Aprilie 1957

Păcat de dor

Am făcut-o boacănă,
părinte,
ori de oaie,
cum vrei să îți spui;
am greșit
călcând în cele sfinte
și în cele sufletești,
al dracului.

Azi, pe când eram în luncă
de aiurea,
se ducea
s-aducă apă din izvor
o fată.
Eu i-am stat în cale;
ea...
a stat și ea
și mi-a spus
că vrea să fie sărutată.

Dacă vrerea ei
a fost aiasta,
ce puteam să fac
să nu par pămpălău!?
chiar atât de grea o fi
năpasta?
zi și dumneata, părinte,
e atât de rău?

Dacă-i rău
și dac'-a fost păcat,
iar păcatul
dac'-a fost de dor,
dacă numai eu sunt vinovat,
sufletu-mi apasă
și-aș putea să mor.

Pune părințele peste mine
patrafirul
și dezleagă-mă
de rău și de păcat!
unge-mă
pe unde trebuie cu mirul
și la urmă
trage-i și-un cădelnițat!

Mai 1957

Amor barbar

Păream un cupidon arhaic,
demodat,
cu tolba plină cu săgeți,
cu arcul încordat;
pe fată-o ispitea noian
de abordări
atipice,
ieșite din tiparele
stereotipice.

Cercam
s-aprind amorul cu dulcețării,
cu-mbrățișări
și cu sărut de poezie;
parfum shakespeareian
și fantezie
turnam pe trupul ei
în noaptea feerică,
târzie.

Dar ea vroia s-o strâng,
să geamă de durere,
vroia
un braț vânjos și cu putere,
vroia
să fie la un pas de nebunie,
vroia
măcar o dată
un amor în dușmănie.

Ea nu-și dorea
pretext shakespearian,
romantic
și nu se dezgolise
ca pentru un Renoir,¹
nici să-i recit
o odă-n metru antic;
vroia,
în schimbul tuturor,
doar un amor barbar.

Iunie 1957

¹ Renoir / rōnuár /, - Auguste (1841- 1919), pictor francez, unul dintre reprezentanții de seamă ai curentului impresionist. Renoir a fost totodată autorul unor admirabile tablouri cu nuduri feminine („Nud în soare ” etc.) și scene de baie, realizând un ideal de frumusețe cu forme pline, dar de o caldă poezie și tandrețe.

Luna

Luna asta de pe cer
(nu din calendar)
este-o hoată, o șireată,
iară eu n-aveam habar.

Astă seară, în livadă,
când fătuca să-mi sărut,
iute luna să mă vadă
a și apărut.

Am dat buzna-atunci în luncă,
(lunca e pe-aproape);
semne îmi făcea nebuna,
tremurându-și pleoape.

M-am ascuns de ea în casă
i cu ușa încuiată,
dară ea, ea prin fereastră
mă privea șireată.

Unde să m-ascund de lună,
să nu mă găsească?
chiar când dorm se furișează,
somnu' să-mi trezească.

Stă cât stă ascunsă-n nori,
apoi vălu-și dă deoparte;
se coboară, iarba-mi calcă,
să-mi fie pe-aproape.

Vine, pleacă, cum i-i moftul;
când o chem parcă se teme;
pleacă când nu vreau să plece,
noi ne afundăm în vreme.

Când îmi e, când nu, necaz,
de îmi intră pe fereastră;
e șireată, e nebună.
Noi?, - cu nebunia noastră.

7 iulie 1957

La cătănie

Mă duc la cătănie,
Am ordin de chemare.
Ce dor năprasnic o să-mi fie
Chiar și de-o sărutare!

Pân' m-oi lăsa la vatră,
Nu-ți vei găsi tu, altul.
Să nu scape de-armată,
A fost chemat tot leatul.

Doar altul din alt leat
Să-ți țină companie.
Când m-oi vedea scăpat,
El minte-o să mă ție.

Mergând la căpitan
Să-mi dea drumul acasă,
Doar poate peste-un an
Să vin, dacă mă lasă.

Dar pân' la anu-mbătrânesc și mor.
Lua-o-ar moartea să o ia de cătănie!
 Și ți-o veni de altul dor
 Că mortul și așa nu-nvie.

De s-o întoarce mortul, viu,
Un mort murit de dorul tău,
 Părăul din grădină-l știi,
 Să dai o fugă la părau.

Mai știi când îl săreai sprintară
Când încă nu se ridicase luna?
Cum sare-un pui de căprioară,
 Ori pui de cerb, dar e totuna.

Dar ce vorbesc de cerb și pui,
 Armata-i lungă, n-ar mai fi!
Eu o să-mi pun pofta în cui,
Că liberarea..., va veni-ntr-o zi.

Iar când va fi ziua aceea,
Că de venit tot va veni,
Voi cere să îmi fii femeia
Acestei vieți, cât voi trăi.

6 noiembrie 1957
(Pe 7 noiembrie m-au luat în armată).

Fără zbor

Înger, îngerășul meu
Care-ți fâlfâi aripioara,
Ce ți-aș smulge penele
De s-ar lăsa seara.

Ce te faci fără fâl-fâl,
Fără pene, fără zbor?
De căzutul tău în brațe
Chiar că-mi este dor.

Penele din zbor să-ți cadă
Până-ți văd umerii goi.
Cum se face, drac și înger
Steie-n brațe amândoi!?

Înger, îngerășul meu,
Fără zbor ești mai cuminte.
Parcă-mi ești mai drag acum
Ca mai înainte

Când aveai atâta fâl,
Când atâta zbor aveai,
Când aveai atâtea pene,
Când nu prea cădeai.

6 mai 1958

Plata

Cine-n cale mi te-a scos
Așa zveltă-mbujorată!?
Mulțumescu-i cui te-a scos
Că-mi erai îndatorată.

Faci pe sfânta, pe nebuna,
Mofturoasă și în draci.
Nebunatico, știi una?
Plata în natur'-o faci.

Că de nu ar fi natură,
Ce ne-am face fără ea?
Nu ai fi nici tu, făptură,
Iară plata, cin' să-mi dea!?

Mi se zbate-n mine dorul
Când te-mpotrivești ușor
Și-ascultăm apoi izvorul,
Îmblânziți de-atâta dor.

21 mai 1958

Idilică

Am alergat s-o prind,
ea prinsă s-a lăsat;
la sărutat,
s-o fi lăsând la sărutat?
mă bate-un gând,
dar luna mă vede și mă spune,
de n-oi putea o vreme
ieși în lume.

Aștept un nor
să intre luna-n nor;
de n-o veni,
eu aș putea de dor să mor,
dar zmeul,
de ce n-o fură, să o facă soață,
de ce ,
oare de ce
îi zice lumea: „hoață”?

Să intre luna-n nori,
nu mai aștept;
să stea inertă,
dacă asta își dorește.

Își pune mâna streășină
la ochi
și ne privește
cum ne lăsăm
căzuți în iarba care ispitește
și cum,
eu îi deschei
toți bumbii de la piept.

Nu zice ba,
dar se împotrivește
drăgălașă,
de parcă vro poruncă
de-a lui Moise
s-a-ncălcat;
în gând le recitesc,
dar despre descheiat,
nici o poruncă nu cuvântă
că ar fi păcat.
Păcatul meu ești tu,
copilă grațioasă.

Când, somnoroasă,
luna, grăbită să se culce,
să schimbe „garda cerului”,
rămas-au norii;
în taină și pe nesimțite
ne-au prins zorii
și ne-au legat,
dar nu cum sunt legați
răufăcătorii,
și am rămas nedezlegați
în legământul de atunci.

9 iunie 1958

În parc

Cam răgușit
cânta fanfara în grădina
publică
cu-alămuri noi,
o cântonetă-n stil venețian;
păreai o dăltuire de Rodin
cu chip venusian.
Timid,
mi te-am apropiat;
erai așa de pudică...

Te-am invitat cu grație
sub o pergolă;
stătuse ploaia;
fanfara-și trimitea în slavă
cântul,
și tot cu grație-mi bătea
prin buzunare vântul,
iar tu vroiai cu barca;
eu îi ziceam gondolă.

Și ne-am urcat în barca
veche
dată cu un grund;
lopețile și ele
de pe vremea
lui Pazvante,
iar eu
mă-mbărbătam
și lopătam andante,
când,
pe le mijloc,
barca se ducea la fund.

Și bâldâbâc și bâldâbâc,
ne-am dus;
curgeau pe fața ta și roaie,
dar nu de plâns;
când cu picioarele
pe prundul apei am ajuns,
simțeam
că Susul mâna-n cap
mi-a pus.

Spre mal, cu tine-n
brațe,
nu mai erai așa
de pudică;
de sâni și coapse
ți se lipise veșmântul
de mătasă;
ți-l dezlipeam și nu erai
deloc
supărăcioasă;
să te dezbraci...
prea multă lume
în grădina publică.

Ți-am sugerat,
că stau pe-aproape,
găzduire;
să te dezbraci,
să-ți pui veșmântul
la uscat;
să te privesc
ca pe-un Rodin în dăltuire;
o fi un sacrilegiu,
un mare și de neiertat păcat?

15 iulie 1958

A plecat de-acasă Dumnezeu

Nu mai ridicăm privirile
spre cer.
Cui să spunem
că ne e atât de greu!?
Năzuințele pe rând ne pier.
A plecat de-acasă Dumnezeu.

Doamne,
cât de singuri am rămas!
Cât blestem
încăpe pe pământul meu!?
Ciurma roșie
ne face parastas;
în exil l-au dus pe Dumnezeu.

Ne-au scos sfinții blânzi
din calendare
și-acum ne-nchinăm
la demonii lui Belzebut;
vin muscalii
cum veneau odată,
de-a călare,
și-au făcut
din țara asta așternut.

Ruga noastră,
doară ruga ne-a rămas;
nimeni
nu ne-aude ruga prin eter.
Am rămas
fără de Dumnezeu și glas,
ne trimit muscalii-apocalipsă
prin transfer.

A plecat de-acasă
Dumnezeu;
năzuințele pe rând
ne pier.
Cui să spunem
că ne e atât de greu?!
coborâm privirile din cer.

Septembrie 1958

Crăciun

Omătu'-ajunge pân' la poale.
Doi pui de om cu traiste goale,
De-omăt, de ger, lor nu le pasă
Și duc colind din casă-n casă.

În seara asta, de Crăciun,
Și omul rău e om mai bun.
Și spânzurată-n cui, de grindă,
Mai pâlpâie o lampă fumegândă

În orice casă și-n orice bordei.
Din vatra veche sar scânteii.
Mocnesc trosnind trei lemne
Încrucișate. Sunt semne...

Sunt semne bune-n prag de primenire.
Doi pui de om aduc vestire
Cu un colind din vremuri de demult
Că a venit Mesia pe pământ.

24 decembrie 1958

Naivitate

Născut din dor
pentru naiadă¹,
cu dor nestăvilit de dor,
să văd
ce n-a putut să vadă
vreodată,
ochi de muritor.

Făptură-vis, venind
din vis,
tablou din neculori
pictată,
din necuvânt
și nedescris,
un înger-demon
mi s-arată.

¹ Naiadă – s. f. (mit.) ninfă, divinitate a izvoarelor și a râurilor; (fig.) femeie foarte frumoasă, grațioasă.

Cu grai de rai
din rai furat,
cu răs de mai
din flori luat,

cu buze reci și moi,
icoană pentru sărutat,
trifoi cu patru foi,
noroc nedeocheat.

Cu glas
de șipote șoptind
șoptiri de taine
tănuite,
din ochi scânteii,
văpăi aprind,
pe umeri goi,
cosițe despletite.

Cu mâini întinse
pentru prins,
cu pași porniți
spre alergat,
cu trup în brațe
pentru strâns,
iar eu,
nebun bun de legat.

Nebun,
bun pentru-o nebunie,
legat de trup
fără de vină,
cu legământ pentru vecie
cât veșnicia o să țină.

2 mai 1959

Descânt(ec)

Vino, prinde-mă, ispită,
Șarpe, limbă ascuțită,
Mușcă-mă și dă-mi venin,
Face-te-aș inel, destin!

Intră-n mine,-ascunde-te,
Foc mocnit, aprinde-te,
Flacăra, aprinde-mă,
Ardere, cuprinde-mă!

Buze fragă, ochii mură,
Să-ți mușc țâță, să-ți pup gură,
Sân rebel să îți dezmierd,
Printre țâțe să mă pierd!

Țâțe pline, rozaline,
Semne, har de sibiline.
Bobii-i număr și tăciunii,
Vrajă prind în ceasul lunii.

6 iunie 1959

Vin

Vin de dorul celor sfinte,
vin de dorul tău cuminte,
 vin la tine să te culc,
 vin la tine c-un sărut,
vin, că m-ai chemat în vis
 la loc sfânt de paradis,
 unde-i dorul meu închis,
 unde-i locul meu de vis.
Vin să-ți dau de dimineață
 apă, oxigen, verdeață;
spre visare ia-mă-n vis,
 să visez un vis în vis!

Iulie 1959

Ardere

Nu vreau să-mi stingi focul
ce mă arde,
vreau
să ard cenușă pân' la capăt.
Nu vreau
să-mi fii amintire-n trecut,
vreau
să-mi fii învolburare
de cascade.

Din învârtecușu-'nvolburării,
să pornim în revărsare
apă domolită,
arderea pân' la cenușă-n
via revărsării
fie-ne până la capăt neoprită!

August 1959

Iubește-mă!

Iubește-mă,
frumoaso până-n zori,
până la
destrămarea viselor
și lasă-mă,
cumplit
să-mi fie dor
de-o noapte,
doar de-o noapte de amor.
Iubind,
plăcut e să și mori.

Să mor de dor de drag
de tine,
de coapse
de Rodin cioplite,
de țâțe
gata să plesnească
împlinite,
să-mi fie moartea
pe nepregătite,
să-mi fie împlinit
de sibiline!

Septembrie 1959

Bunicul

Pe prispa casei lui din vălătuci și paie,
Ședeă cât ziulica era lungă, poate scurtă.
Bunica-mbătrânită,- mai ieri fata bălaie,-
Cernită și-abătută doinirea i-o ascultă.

Privirea ei făcându-și printre lacrimi loc
Se-ncețoșă și estompat îi apărea în loc
De un schilod, un tânăr ce-aducea noroc
Din vremuri tinere ce nu se mai întorc.

Bunicul, doar două doine a doinit dorind
Nu mare lucru-ntrânsul primenind:
O doină când ciobanu-și pierde turma. De oi,
Și alta, când îți pierzi piciorul. În război.

Azi nu mai este prispa și nici bunic pe prispă.
Acolo, în golu-acela e-o amintire tristă.
De-acolo mai răzbate o doină de la noi,
O doină care n-a fost schilodită de război.

Mai 1960

Arc de curcubeu

Am legat capetele de curcubeu
și am făcut din el un arc.
Am decurbat spațiul și am îndreptat timpul
să fac o săgeată pentru arcul meu.

Am amestecat învârtind centrifugal
culorile din curcubeu
să pun culoare albă
în vârf de săgeată.

Îmi încordez arcul,
iar săgeata
cu lumina ei, albă,
despică întuneric, imensități și veșnicii.

Numai lumina (lumina albă),
poate despica întunericul
din imensitățile veșniciei
prin care-mi voi croi și eu cale
de intrare în ea.

În veșnicie.

15 iunie 1960

Ape curgătoare

Din neastâmpăr milenar
de curgeri
pornite-n ziua-a treia
peste-ntinderi,
insațiabil sorb
din pumn de neastâmpăr
legende,
mituri și istorii revărsate-n
grinduri.

Ajungă-n ploi
neastâmpăr curgător,
să ude colț,
să crească fân de coasă,
să trag o brazdă
și pe ea să-mi culc
iubita care,
se lasă,
mai nu se lasă...

2 iulie 1960

Părerere

Păreai
vestală-nveșmântată-n
flăcări,
efigi'-edenică
sacramentală,
purtați în ochi seninul pur
și licări
desprinși
din emisferă australă.

Păreai nepământească
ca un vis
din care nu ai vrea
să te trezești,
venind de-orîșideunde
circumscriș,
să-mparți
păcate nepământenești.

Ca pe-o părere-n brațe
te-am cules
dintre
miraje făr' de-asemănare.
Tu ești particula
din univers
care lipsea,
iar eu cea care moare.

5 august 1960

Vie luna...

Steie luna, steie,
Steie să se-ascundă,
După nori să steie,
Gând să nu ne-audă.

Gândul, doar pământul
Știe-l jumătate,
Ramul și cu vântul
Care-mi bate-n noapte.

Steie până-n zori,
Pân' la ziuă steie.
Steie după nori,
Pe pământ,- nedeie.

Știe luna, știe,
Multe știe luna
Dar nu vreau să fie
Martoră nebuna

Când îmi sărut fata.
Să nu stea la pândă.
După nori surata,
Steie, să se-ascundă.

Vie luna, vie,
Să răsară luna,
Fie-mi mărturie,
Mândrei să-i cer mâna.

Și noroc trimite-mi-l
Pe o rază, raza ta
Ca un zâmbet de copil,
Primenească-mi-l!

Raza ta destramă-ț-o

August 1960

Vorbe

Femei răutăcioase,
Ca să se afle-n treabă,
Mi-au scos vorbe în târg
Că n-aș fi bun de treabă.

Așa ofensă mare,
Știindu-mă cum sunt,
Mai mare ca aiasta
Nu-i alta pe pământ.

Mă pipăie, iubito,
Mă gâdilă discret,
Să vezi că nu sunt gâgă
Și sunt foarte concret.

Aprilie 1961

Ah, inima!

Ca inima unei colibri prinsă-n laț
îți simt tot zvâcnetul din tine.
Mi te închipui pasărea măiastră
ce pune la-ncercare feți-frumoșii
și-ncerc să te ogoi
că nu-ți voi smulge penele
și nici în colivie să te țin.

Dar nici să-ncerci să zbori
când eu te țin, - vezi bine –
ca pe palme.

Chiar după lună dacă-ți vei găsi ascunsul,
te voi găsi
și nu știu, zău, atuncea
(că m-ai făcut de râsul lumii),
de nu-ți voi smulge măcar una.

Dintre pene.

Iunie 1961

Ai fost rea

Eu nu-ți voi mai cânta
cu-alean și dor
la geam,
vreun madrigal ori serenadă;
nu-ți va călca piciorul
prin ogradă
să-și vâre dinții câinele-n
picior.

Dezacordând
de Mi bemoluri struna,
nu-ți voi mai zdrăngăni
la instrument,
nici nu te-oi mai valsa
la sentiment,
să știi, -
odată pentru totdeauna.

Așa!
să știi că ai fost rea,
că nu mi-ai dat
când ți-am cerut tainul
și ai plecat
că ți-a fost mai cu moț
vecinul.
Să știi că ai fost rea.
Așa!

August 1961

Oracol

Tot
ce în oracole de sibiline-i
scris,
nu-i decât
blestem prevestitor.
Mersul tău,
călcând cărări,
s-a sinucis;
nu mai am de cine
să îmi fie dor.

Vreau un dor năprasnic
să mă doară!
cine
să îmi dea
un dor năprasnic!?
Dacă
pentru mine s-a născut
să moară,
din durere
faceți-mi un praznic.

Septembrie 1961

Enigmă

Aș vrea ca într-un hău
să mă arunc
în toate-abisurile tale;
genune ești,
ori toate-abisurile-s tâlcuri
pe care
eu cu greu le mai pricep?

Și nu le înțeleg ecourile
care vin din reci străfunduri?

Cunoaște-ți-voi adâncurile
ca fântânile
în inima planetei sfredelite
din care ciuturile nu ajung
la apă,
apă ca să scoată?

Privind în tine
ca într-un caleidoscop,
alege-voi dintre atâtea cioburi
colorate,
alege-voi și perle,
nestemate,
din care
să-ți împodobesc șirag
la gâtul tău
de lebadă sălbătăcită?

Îți voi putea aduce
profunzimirile-ți latente
ca pe-un revărs
de ape limpezi peste grinduri?

Aprilie 1962

Păcat fără voie

Să-mi facă descânt o babă
într-o ceașcă cu tăciuni,
să dea-n bobi, în cărți să dea,
să dea-n ce mai știe ea,
numai să facă minuni.

Că n-a fost baba potentă,
pentru niscai rugăciune,
m-am dus și la popa-acasă,
dar am dat de preoteasă;
și-am făcut o plecăciune.

Și m-am rușinat ca blegu'
parcă ar fi dat damblaua.
O vestală-fée, ce minune!
Dar ce ochi! ca de tăciune,
îi ardeau ca peruzeaua.

Cum să nu mă rușinez
când văd dracu pușcă-gol!?
Fée-atică, minune!
Ce de multă goliciune!
Iară eu, ce mototo!!!

Tot norocu-a dat de popa;
cumsecade-i preoteasa,
și frumoasă... arz-o focu'!
cum de mi-a lipsit norocu'!?
Goală-a mai făcut-o mă-sa!

*

A avut dreptate popa,
poți păcătui cu gându',
poți cădea în greu păcat,
de nu te mai faci scăpat
nici de dracu' nici de sfântu'.

Zici să mă spoveduiesc?
cum să dau ochii cu popa!?
de sub patrafir să-i spui
că-i „cea mai”, - vestala lui,
decât însăși Penelopa!?

*

Dară ochii, ochii-aceia
de tăciuni, de peruzea,
ochii plini cu-atât divin
care m-au privit blajin,
chiar și mort nu-i pot uita.

Mai 1962

Păcatul tău

Păcatul tău, - cât mi-am dorit
să-ți duci păcatul pân' la capăt!
ah, trupul tău atât de proaspăt,
părea din dragoste cioplit.

Cu tine ai luat trecutul
și-n suflet zbucium mi-ai lăsat;
de ce, oare de ce-ai plecat!?
am fi putut începe cu-nceputul.

Și nu pricep de ce ai plâns;
să nu-mi vorbești, tot nu-nțeleg;
păcatul tău n-a fost întreg,
n-a fost până la capăt dus.

Mai 1962

Știam...

Știam că ești înger
și demon
prin lumi pierdute-n
vălmășire,
că porți stigmat
de cupidon
și semnele de primenire.

Ca un mușcat din măr,
ispită,
ca din senin,
străfulgerare,
îmi cazi în brațe
primenită,
păgână și biruitoare.

Iunie 1962

Clipa

Îmi este împărțită
clipa-n două,
în viața asta cât o clipă:
să-mi duc păcatul
pân' la capăt,
cealaltă jumătate,
în risipă.

Că-n risipire
nu ne adunăm,
m-am agățat de prima
jumătate,
expectativ și reflexiv
cum viața,-
clipa mi-o împarte.

A fost
să fie-n placul meu
prezicere sibilică:
sublimul.
Și ca să-mi fie-ntreagă
împlinirea
mi-a pus cărare
de-ntâlnit destinul.

Din închisorile
din mine-am evadat,
păcatul
pe din două să-mpărțim,
arzând pân' la cenușă;
și ce dacă
în jumătatea cealaltă
ne risipim!?

În rugu-n care-am ars
pân' la cenușă,
în spuza dragostei
cuprinsă,
tu te-ai simțit biruitoare,
de omul cel mai drag,
învinsă.

Septembrie 1962

Drum de dor

Piatră sură, drum de piatră,
Stei ce-mi sângeră piciorul,
Greu urcușul mi s-arată,
Prăvălatic ți-e priporul.

Drum de piatră, stei de piatră,
Ce-mi însângerezi piciorul,
Fă-mi o treaptă, înc-o treaptă
Pân' -oi ține-n brațe dorul.

Drumul meu de dor nebun
S-o legat să-mi fie treaptă
Pân' la el, să-l strâng la sân,
Dor nebun ce mă așteaptă.

Martie 1963

Voi, copaci...

Voi, copaci fără de umbră,
făr' de frunză,
mi-ați fost geană verde
de pădure,
rug 'nălțat,
arzând până la spuză,
voi copacii
seminceri cu ramuri sure!

Străjuți poene necosite
și cu fragi,
lumișuri pe-unde
a tăiat secure
paltini, ulmi, mesteceni
și stejari și fagi,
voi, copacii
care-ați fost cândva
pădure!

Voi,
copaci stingheri
ce stingheriți
tăietori nebuni
de prea înaltul vost',
stați neaplecați,
rădăcină fiți,
fiți goruni!
Ăsta e blestemul nost'.

22 aprilie 1963

Dac-aș fi...

Dac-aș fi în locul meu,
stele-aș scutura
din cer,
să-ți prind stele-n păr,
să-ți cer,
dac-aș fi în locul meu.

Dac-aș fi în locul meu,
te-aș culege
de prin gânduri,
să te-adun în țărnișă
din grinduri;
ast'-aș face,
să se poată,
să fiu eu, în locul meu.

Iunie 1963

Se lasă seara

Seară. Se lasă-nserare,
Strânge-te, mamă, în casă!
Mai lasă și pentru mâine!
Liniștea nopții se lasă,
Mai lasă și pentru mâine!

Trage zăvorul la poartă!
Și de la ușă! Și clampa!
Fă-ți rugăciunea de seară,
Stinge-apoi, stinge și lampa!

Poți să m-aduci și în vise,
Dacă vrerea asta ți-ar fi.
Văd în visul meu pururi
Dragostea fără de care
Fără de tine n-aș fi.

August 1963

Duhul munților

Duhul munților
m-așteapă
să-i fiu sfetnic bun
o noapte;
nici o vorbă,
nici o șoaptă
să mă țintuie nu poate.

Necălcate-ți sunt
potecile de stei,
tălpi desculțe până-n vârf
n-ajung;
te-ai legat de ceruri
și de dumnezei,
te-ai crezut nemuritor,
fără amurg.

Creștetu-ți pleșuv
mă dumirește
că și veșnicia are moarte,
că și duhul munților
îmbătrânește;
toate-s paradoxuri,
toate.

Vreau o noapte
să-ți fiu sfetnic bun,
să-ți țin de urât și companie,
Duh al munților
peste 'nălțimi stăpân!
Mâine...
pe aici ce-o să mai fie?

20 mai 1964

Păcat să mori!

Steie luna după dâmb,
după dâmb, nerăsărită;
nu mi-o scoate vorbe-n târg,
nu mi-o scoate vorbe stând
după alt dâmb asfințită.

Steie printre nori ascunsă,
de răsare după dâmb,
să nu vadă cum deschei
bluza fetei bumb cu bumb.

Dup'o vreme poa' să iasă,
să se culce după dâmb,
pe când eu i-oi încheia
bluza fetei bumb cu bumb.

Să nu fie cu bănat
că dacă i-am descheiat
bumbii unu' câte unu'
să nu fiu emancipat,
s-o fac, bașca, pe nebunu'.

6 iunie 1964

Ești...

Ești...(pentru mine zic)-
tot ce-i mai scump și sfânt
pe-acest pământ.

Ești raza caldă-a soarelui
ce-mi primenește sufletul și viața,
ce mă-ncălzește
și din ea renasc.

Renasc ca să te am
și să te simt alături,
să-mi dai și să-ți primesc
un zâmbet feciorelnic.

Îmi dai și îți primesc
puterea și tăria
de-a trăi;
altfel,- n-aș vrea să mai renasc.

Ești tot ce n-am avut
și tot ce-aș vrea să am;
ești ziua mea de azi.
...și...ce n-aș da...
să fii
și ziua mea de mâine.

Ești zeu-nchinăciunii mele
și mă prostern
în fața măreției lui
și-a lui miracol
binefăcător
și sfânt.

Ești, - pentru mine -
totul
și...
n-aș dori să uiți
acest cuvânt.

August 1964

Doară...

Doar suspinul
ca pelinul
știe-mi plânsul,
știe-mi chinul.

Doară lacrima
și plânsul
știe-mi dorul,
neajunsul.

Doară vântul
știe-mi gândul,
praf de stele
prindă-n părul
dragei mele.

Doară dorul
și izvorul
călătorul,
setea știe-mi,
curgă, vie-mi!

Mai 1965

Neogoi

Ți-am ascultat
în noapte-albastră
și târzie
străbaterea ecoului
din funduri abisale,
ca strigătul de corlă
în pustie,
tot zvârcolul neliniștilor
tale.

Prin veacuri vechi
cercând
să te adun
întreagă
și aievea-nchipuirii,
vremelniciei,
docil să mă supun
ca o străfulgerare-n
roșturile firii.

Aveau
să se-mplinească-n
ceasul lunii
pornirile de neoprit,
de neogoi,
blestemul cupidonic
din croiala lumii,
nestinsul arderii
din amândoi.

Septembrie 1965

Urma pașilor

Urma pașilor ți-o caut
prin nisipul curs din soare.
Valul ți-a furat, ți-a dus
urma pașilor în mare.

Mâna streășină la ochi,
cu priviri rătăcitoare,
să-ți aduc pașii 'napoi
din dezlănțuita mare.

Nu-i găsește-n larg privirea,
poate s-au lăsat sub val,
sub vârtejuri, în abisuri,
făr' de-ntoarcere la mal.

Vreau furtună, trăsnet vreau,
să despice val și mare,
țărnm să facă din abisuri
pentru altă mare mare!

Iunie 1966

Joben de scamator

Mă doare sufletul
până la oase,
o, biet nebun de scamator!
în lume,
toate câte vin și mor
sunt scoase...
din joben sunt scoase.

Jobenul tău, ros
și pârlit,
de n-ar ieși minuni
din el,
aș zice
că ar fi la fel
c-un biet potcap
de-arhimandrit.

Când ninge iarnă
peste *mon jardin*,
când lumea-i prinsă
de suspine,
când nu se împlinesc
destine,
tu scoți
un zâmbet din joben:

sarcastic, trist,
cu o grimasă,
machiavelic,
crud, obscen;
gregarii văd,
dar nu discern
că scosul din joben
e-o farsă.

Joben de ar avea
săracul,
n-ar mai veni la circ
să vadă
cum stau minunile
grămadă
și cum le scoate
saltimbancul.

Din vechi joben
scoți fel de fel
ce-s laolaltă plus umor,
dar știi:
mai mult de-un cap
de scamator
n-a încăput vreodată-n el.

Iulie 1966

Sunt semne...

Privește cum din ram tăiat
seva țâșnește
și cum plesnesc bobocii-n
floare,
cum colțul crud al ierbii
odraslește!
E soare iar;
ce bine e sub soare!

Privește-ți chipul în oglinda
sevei,
iar eu
să te citesc
ca pe o carte veche!
Ce mult aș vrea
să știu secretul Evei!
mi-l poți spune în șoaptă,
la ureche?

Nu te-ai privit învoaltă
și întrebătoare
că sânii-ți rotunjiți
sunt gata de plesnire?
n-ai fost,
să-ți dea în bobi vro
vrăjitoare?
Țâșnește seva-n ram;
sunt semne de-ncolțire.

Privește-ți în albastru
chipul desdemonic
ca o priveliște onirică
transfigurată,
făptură atică cu chip angelic
și demonic,
mereu involburată,
aceeași apostată.

Prin iarba de șopârle mers
să mă îndemne!
iubito, lasă-mă,
la pieptul tău, mă lasă
s-ascult seva curgând!

Sunt semne...
e soare;
ești hărăzire și-mplinire
și fragedă otavă
- mai înspre toamnă -
bună pentru coasă!

21 mai 1967

Secrete

Iubirea, azi, mi-a spus
c-ar vrea
să se-aciueze
lângă mine
și mi-a mai spus
încă ceva,
dar să nu spun nimic
la nime.

Și șarpele a spus
discret
ceva-n urechea Evei
ce nu știm.
Și a rămas secretul Evei
tot secret
ce până azi
măcar nu-l bănuim.

Iunie 1967

Fără tine

Fără tine nu pot
să trăiesc;
fără tine nu pot
să trăiesc defel;
fără tine viața mea
e-un arc,
arc de curcubeu,
fără culori în el.

Din fântâni
îmi iau culoare
și tărie
și mă arcuiesc
pe-oriunde treci;
din fântâni
îmi sorb culorile.
Fii fântân'-adâncă
cu izvoare reci!

Iulie 1967

În mine te-am purtat

În mine te-am purtat,
 în gând
 și în popas,
În visul meu nedestrămat
 și-ntreg.
Imagine-adunată din crâmpie
 nu o șterg;
 privirii mele,
atică făptură ai rămas.

Încerc, din vrajă,
 fée să te-adun
și din corolele întinderii
 de maci,
ca o sămânță-ntru rodire
 te desfaci
întâiului meu gând
 sălbatic și păgân.

2 august 1967

Asemănare de divin

În mult prea marea Lui
însingurare,
în hiperspațiul
fără puncte cardinale
și fără viață,
adevăr și cale,
a pus Cuvântul la-ncercare.

Pe când aproape săptămâna
să se lege,
au fost făcute toate
în afar' de tine,
iar toate n-ar fi fost
așa divine
să n-aibă
cine taina lumii s-o dezlege.

Demiurgul,
în larga Lui dumnezeire,
s-a-nseninat
de chipul tău senin
și
ca întregul tău
să fie cu-mplinire,
a pus în chip
asemănare de divin.

20 mai 1968

Mai bine-i pe pământ

Mai bine-i pe pământ,
mai bine
e că poți muri când
nu ți-e bine
și-avem
mormânt și cruce-n țintirim.
În ceruri, după o cutumă,
n-avem
dreptul să murim.

Că răul cel mai rău e
să nu ai suspin,
nici întristare,
nici fată de vecin
și nici durere,
nici, de dor vro boală.

Că nu suntem nici cheie,
nici ușă,
mai cădem
în vro greșală.

Îmi place-aici
durerea, întristarea și suspinul
și cum mă-ntâmpină
cu dragoste vecinul,
dar mai ales,
și cât de mult îmi place
odrasla lui.
Doar dacă stă cu binișorul
o las în pace.

Iunie 1968

Îmblânzire

Cădea albastru
peste noi,
pe-ntinderi,
peste necuprins;. .
ardeam
ca macii-n lan,
văpăi
și soare mult
cădea aprins.

Sălbatică, biruitoare,
din brațe strânse
te-ai desprins,
iar flacăra
mistuitoare,
în loc de stins
mi s-a aprins.

Te-am adunat
din risipire,
din colb de stele
te-am cules;
te-am strâns domoală
lângă mine
și-ascultătoare,
mai ales.

Un trăsnet,
fulger slobozi;
cu tot seninul,
din senin.
miracolul se împlini
protocolar și sibilin.

August 1968

Pastel

Mai ninge încă
liniștit,
ograda n-are încă
semne;
aduce tata
de la trunchi
în casă-un braț
de lemne.

Trosnește
salcia în vatră,
prin roata pliții sar
scânteii;
imperturbabili,
după sobă,
se ciondănesc
doi prichindei.

În casă poposesc
cuminți
și crai
și Lene Cosânzene.
Ce bine e
să ai părinți
și frați
și-n sobă lemne.

Chiar gerul iernii
e mai blând,
mai bună-i lumea
în ăst an,
mai lepădată
de păcate.
Și prichindeii-au adormit
buștean.

Decembrie 1968

Gazel

Lung e drumul, scurt e ceasul,
Lasă-mi liniştea, rămasul!

Multe mi se pun în cale,
Să-mi încetinească pasul.

Ia-mi risipă, clipă lasă-mi,
Lasă-mi tihna şi popasul!.

N-am venit cu furţişagul,
Nu-s banditul, nu-s apaşul.

Clipa de iubire lasă-mi,
Lasă-mi vraja, lasă-mi ceasul!

Şi-amăgirea lasă-mi, lasă-mi
Cât mi-o fi, mi-e dat rămasul!

Iunie 1969

Neliniști

Un țârâit de greier
sparge
noaptea
și-o preface-n cioburi
de neliniști
ce-n vise au intrat
și-n templu și-n altar
și-n câmpul de mohor
și-n iniști.

Sunt treaz,
iar cerul îmi trimite
bolta
mai aproape,
să prind stele
una câte una,
să pun
sclipire-n noapte.

Vreau s-alerg
pe câmpul de mohor
și iniști,
iar în templu
să mă reculeg
din vise.

Ardă candela
iubirilor nestinse
pe altarele de rugă
și de liniști!

Iulie 1969

Neastâmpăr

Te știi naiadă-ntre
limanuri
cum te-au imaginat
poetii,
poveste spusă
pe la hanuri
cum n-au mai auzit
drumeții.

Din răzvrătitul
neastâmpăr,
visări păgâne-n
neogoi,
ca un ștregar
să mă strecor
să mi le culc
pe sânii goi.

Te chem stăruitor
cu mâna-ntinsă,
să vii,
să-ți spun cu drag
să mai rămâi,
să-ți simt întreaga fibră
neatinsă
și curgerea-n clepsidră
a nisipului.

August 1969

Rugă destinului

M-am reîtrupat
din risipire
și-am venit
ca un îndemn la tine.
Ți-am cules
din vis adânc chemarea
ignorând oracole
de sibiline.

M-ai primit
ca pe-un Cristos pe cruce
oblojindu-mi răni,
dând timpul înapoi.
Rug'-am înălțat
ca răsăritul să ne-apuce
și
să apucăm spre-apusuri
amândoi.

Septembrie 1969

Ștanță proletară

Trec rânduri, rânduri
tării proletare,
să mute din loc munți
și câmpii
pe pustii.

Hei rup! Hei rup!
Heirupist. Stahanovist.

Pe culmi, suim, suim,
muncim, muncim
heirupist, stahanovist.
să-ndeplinim
planuri cincinale;
triumfale,
planificate;
în patru ani,
pe jumătate.

Hei rup! hei rup!
pe brânci,
pe coate, în genunchi,
în unghii;
în spate purtând
cruce de Crist,
stahanovist.

Mai 1970

Ștanță vetustă

A apărut pe Pământ,
ca din pământ
un om;
de demult,
de tare de demult.
Cu rost ori fără rost,
se pare că a fost
făcut prost
făcutul lui,
făcutul omului.

Oare de ce ca din pământ,
ori chiar din pământ
a apărut omul acela,
omul acesta!?
Cu rost ori fără rost!?
Pe Pământ!?

Iunie 1970

Estivală

Strâns în brațe să te strâng
Te-oi ruga, ruga, frumoaso!
Să ieșim în câmp, în crâng,
Supărarea-ncolo, las-o!

La vreo babă poate pleci
Să-ți facă descânt de leac
De diochi și să te vindeci,
Să-ți fiu drag, să-ți fiu pe plac.

Să ieșim în câmp, pe șesuri,
Să ne-acoperim cu liniști
Printre mituri și eresuri,
Printre macii roși din iniști.

Stând culcată-n lan de grâu
Cu privirile-n albastru,
Dacă nu-ți ții sânii-n frâu,
Jur să n-o fac pe sihastru!

Iulie 1970

Fără titlu

Eram la naiba, în armată.
Venisei să-mi aduci pachet.
Tu, domnișoară-namorată
de un soldat, luat de drept.

Cu nasu-n sus, infatuată,
de nu puteam la nas s-ajung,
cu gena din și mamă-tată
și din cântec de nibelung,

De ce-ai venit cu țâra-țâra
să cred ce nu pot să-nțeleg
că-mi dai tot ce mai ai, și gura
și tot întregul tău întreg.

Dar, când am terminat armata,
că mi-ai trimis atunci pachet
și că m-o urecheat și tata,
eu ți-am adus profund respect.

Trecând de piatra de hotar,
Am și descins la primărie
Primind țâdulă. O hârtie
Pe care-o țin în buzunar.

Te-am dus la primărie-n sat,
Mireasă să te fac; nevestă.
Și nu m-am plâns c-a fost nefastă
Armata. Și gradul de soldat.

August 1970

Cules

Când mâna-ntind spre mere coapte
să le strâng,
să le culeg din ram,
simt inima cum bate cu tărie
de parc'-aș strânge sâniii tăi
și tari
și goi
și rumeni
și cu miros de mere-n pârgă.

Și-mi vine...
și-așa îmi vine ca o revărsare-n grinduri
șuvoi nestăvilnit,
să mușc cu poftă și nesaț
să-mi ostoiesc nesațul.

Și le culeg.
'Nainte ca să cadă brume reci.

Septembrie 1970

Răsfoind timpul

Încet, încet pădurea
s-a golit
de zâne, de pitici,
de lupul rău.
Bunica,
cred că și bunica a murit
și-mi pare,
chiar că-mi rău.

Scufița,
cred că s-o fi măritat,
că doară n-o muri
fată bătrână.
Și-o fi găsit
vreun făt-frumos, stilat,
să îi arate luna,
s-o ducă la fântână...

Dar Făt-Frumos era
parcă cu Leana.
să dea o Cosânzeană
pe-o scufiță?
Zău!

Dar dacă infidela
Cosânzeana
s-o dus dup'-un balaur,
ori vreun zmau?

Azi nu mai suntem siguri
de nimica;
nu-mi bag pentru nimica
mâna-n foc;
aş vrea ca la poftală
una tinerica,
dar nu-s acela eu,
c-o țără de noroc.

Martie 1971

Rosturile firii

A adormit pe plajă marea
și a plâns
cu capul pe meduze verzi
și cochilii de melci.
Din nestingher
și nepătruns abis
a strâns
pentru ghicit,
țigăncilor din șatră,
scoici.

Pun scoica la ureche
și ascult
cum cântă,
râde și jelește marea
și cum suave glasuri
de sirene
de demult
le trimitea
matrozilor pierduți
chemarea.

Trecând
pe lângă șatra așezată
în prislop,
își devoalează sânii
și-și scoate ghiocul,
nu-i fie de deochi,
o țigăncușă foc;
în cale-mi stă
să-mi zică partea
și norocul.

Norocul, partea și sămânța
încolțirii
stau labirintic și latente
în ghioc
și n-aș fi priceput
sublimul rosturilor firii,
de nu-mi stătea în cale
țigăncușa foc.

Aprilie 1971

Cupidon

Cum călca pe iarba moale,
gânditoare ca o boare,
îi ieși deodat' în cale
cupidon cu aripioare.

Ca o zână de izvoare,
nu îi fie de diochi,
ea își pune visătoare
mâna strașină la ochi.

Dacă Cupidon o strânge
și-o sărută, ea visează,
dacă arcu-și încordează,
cu săgeata o străpunge?

El, ștregar, de felul lui,
manierat și de bonton,
dar să-și pună pofta-n cui
ar mai fi el Cupidon?

Fetei, chiar că i-ar plăcea
cum se-nfinge s-o străpungă
cu săgeata Cupidon;
numai Cupidon să vrea.

Chiar de n-ar fi de bonton,
iar plăcea să o străpungă,
doar că pajul Cupidon
nu-i chiar într-o dungă.

*

*

Cupidon ori Eros ori Amor
e același crai de modă veche;
o iei razna când te-apucă dor,
ca un apucat de streche.

Iunie 1971

Miezul zilei

Văzduhul tot e-aprins
și arde nădușit
cât ține-ntinderea
ce duce-n depărtare;
doar ciocârlia cu cerul
s-a-nfrățit;
din crucea cerului
se scurge soare.

La scaldă
toți dracii de copii s-opresc;
se ung cu mîl,
se bălăcesc;
spre toacă,
le chiorăie de foame mațul
și pornesc;
bolditul de broscoi
orăcăie-n răstoacă.

În miezul zilei dorm
și liliicii
și nici prin luncă
nu hălăduiesc stafii;
cu vârful coarnelor,
doară culbecii
se uită câș
și leneși de sub sălcii.

August 1971

Din felul tău

Din felul tău
mi-ai dat să înțeleg
că drumurile noastre
nu sunt paralele.

Sărutul tău
e-al unui univers întreg
din picurul neîntrerupt
de stele.

Din felul tău
aș fi putut pricepe
că inima te doare,
că sufletul ți-e trist,
că universu-ntreg
cu tine-ncepe,
că-n tine
e sfințenie de Crist.

Că nu am priceput e
că făcutul meu
a fost făcut
- prea prost făcut -
să nu-nțeleg
că Datul,
dacă-i dat de Dumnezeu,
e:
fără dragoste
făcutul nu-i întreg.

Octombrie 1971

Eram copil și...

Eram copil și culegeam de pe imaș
pasca găinii.
Rupeam și aruncam învultul și din tulpini
făceam un lanț pe care îl prindeam
la gâtu'-unei copile pe care o rugam s-o fac
mireasă.

Și ea se bucura.
Și îmi zâmbea.
Atât de drăgălaș că îmi venea s-o-mbrățișez
și s-o sărut,
dar mi-era frică să nu-i dispară
zâmbetul și bucuria și roșăța din obraz.

Și n-am îmbrățișat-o și nu i-am sărutat
obrajii-mbujorați de fragedă copilă.

Cum anii vin și ani se duc,
copila a crescut.

Ne-am întâlnit alaltăieri din întâmplare
pe-un drum îngust, îngust de tot;
pe o cărare.

Și loc în lături să te dai nu era loc.

Tot stând în loc ne-am amintit de-atunci când
eu voiam s-o fac mireasă.

Ea îmi zâmbea.

Tăcea.

Iar loc în lături să te dai nu era loc.

Și cum se-ntâmplă-n lumi cu legi pe care nu le
știm,
cu noi dimensiuni,
poate ca cea de lângă noi,
am trecut unul prin altul.

Mai 1972

Claustrare

Îmi caut
rătăcirile de-odinioară
prin poiană,
în luminișul ei cu ierburi
și cu flori.
Pe-atunci îți împleteam
din sânzâiană
podoabă sânilor tăi albi
și rotunjori.

Mă caut rătăcind
prin luminișuri
și-aș vrea
să fii și tu în rătăcirea mea;
desișurile
fie-ne-ascunzișuri
și nimeni
să nu ne găsească!
Nimenea!

Mai 1972

Tu ești poveste

Iubire nu-i dacă nu doare,
nici ură nu-i fără iubire;
nu crește fruct fără de floare,
nici dragoste fără trăire,
cum nu e ziuă fără soare.

Tu ești poveste, carmen ești,
(tu viața mea o primenești),
poem de glume tinerești,
stea luminândă-n bolți cerești
și-arzând în focuri pământești.

Mai 1972

Vânt țicnit

Un vânt bătrân la umblet și țicnit,
frecându-se la ochi dizgrațios
a amorțeală, după atât dormit,
privind chiorâș în sus, chiorându-se în jos,
porni împleticindu-se 'nspre-aiurea.

Ajunse-n pletele unui zdrahon de țară,
un mândru fecioraș și hâtru-n seminția lui;
îi încâlci podoaba capilară ca de smoală.
Flăcăul se amuză de gâdilitura vântului
și își văzu de treaba de abia-ncepută.

Ajunse-n lan. Ce mai de fete-n lan!
frumoase precum florile sălbatice-arătau;
strângeau în brațe spicul dolofan,
îl adunau în clăi și-n zare se uitau;
mai știi ce poate să-ți aducă zarea?

De mult nu mai văzuse vântu-atâtea fete
și-n ce rochițe diafane îmbrăcate!
rămase vântu' mut uitându-se pe îndelete.
L-apucă amețeala, căzând, taman, pe spate;
scuipă în sân să nu cumva să le deoache.

Și-l apucă strănutul, din senin;
ce mai rochițe ridicate-i vedeau ochii!
le mai văzu privirile tot așteptând
și-și aminti că numai ochii Penelopii
aveau atât albastru și divin.

Iunie 1972

Reflecție

La Început a fost Cuvântul,
dar înainte de 'Nceput
ce-a fost?

Aici e toată ignoranța
lumii
ce cu mărinimie
ne-a fost dată!

În fiecă vocală,
consoană din Cuvânt,
ce-ncape-n fiecă vocală
și consoană?
Ai pus în ele ce-nțelesuri?

La Început a fost Cuvântul.
Fie!
Dar la Sfârșit?
Care sfârșit?

Cu *Fiat lux* ai luminat.
Cu *Fiat nocte* vei întuneca?

Iunie 1972

Suna un corn

Un corn de vânătoare
îndelung suna
cu-atât lugubru
și cu-atât chemat;
la praznicul pierzaniei
chema
de prin împărății
pe toți feciorii de-mpărat.

Erau toți Feți-Frumoși
unu' și unu'
și care mai de care
o făcea
mai pe nebunu';
și le-au adus Ilenelor
trofeie-ncornorate
cu stele-n frunte
și cu nestemate.

Și-atât
s-au bucurat Ilenele;
și cele Cosânzene
și (ne)Cele,
că FeȚii-atâtea coarne
le-au adus
să aibă
pentru fiecare-un corn
de pus.

*

*

Și cornul
care-atunci suna
a amuțit;
mai văd Ilene plânse
pe la schit;
mai văd
și poale negre,
lungi, sihastre;
mai iartă,
Doamne,-odată păcatele!
Noastre!

Iulie 1972

Mânzul

Aleargă până-n zare și 'napoi
și-apeacă la pământ mohorul,
întrece-te cu prepelița prin zăvoi
cât încă sprinten îți este piciorul!

Când nu-ți este bătută cu caia potcoavă
cu grifuri diamantine netocite, noi,
aleargă prin câmpia-ntinsă cu otavă;
nu-ți stăpâni mânzescul neogoi!

Când vei purta-n copită foc
și în potcoavă sprinten să îți iei,
să-ți porți stăpânul spre noroc;
iubitei lui să îi duci partea ei.

Atât cât mai ești mânz, cât încă,
apeacă în zăvoaie la pământ mohorul
și zburdă, zburdă ca un mânz prin luncă,
cât încă poate să-ți zburde piciorul!

Iulie 1972

Vie

Se scutură floarea de vie-n vie
și simt tăria boabelor de busuioacă;
ca un refren în mine-nvie
pornirea-mi ancestrală, bahică.

Și văd de pe acum rugina-n vie
și frunza-n zborul de bejanie,
iar din ulcica-'ceea de tărie
și popa-ar vrea de-o-mpărtășanie.

Iulie 1973

Ulcioare

Ulcior abia ars proaspăt,
scos din cuptorul humii
s-arată
proaspăt noilor sosiți la han.

Privesc contemplativ
și cu-ntristare
la hangița
care toarnă vinul din ulcior
în căni de lut, frumoase căni.

Îmi pare cunoscut ulciorul
din care curge vin-pelinul.
Ceva vreme în urmă
turna în căni
altă hangiță,
pe când oprisem.

Când vor veni peste o vreme
pe la han drumeții să bea,
să chefuiască,
ori peste altă vreme
după vremea-'ceea,
olarul va mai frământa
în palme
lutul bun
pentru ulcioare și ulcele?

De dus pe umăr
cum duc fetele fecioare?

Ulcioare de pus vin-pelinul
boabelor brumate.
Ulcioare
care merg la apă și se sparg.

August 1973

Verb auxiliar

Eu te iubeam din viitor
când încă
nu erai născută,
pe când în tine nu era,
nici dor,
nici taină, nici ispită.

Din destrămări
te-am adunat
în suflet să-mi sădești
credință;
mi-ai fost menire,
gând, păcat
și puntea înspre neființă.

Ești cel dintâi
și ultim suvenir;
erai,
ai fost și încă ești
un verb ajutător
ce-l folosești
în zicerea
aceea-a lui Shakespeare.

Septembrie 1973

Te lasă...

Cu patimă te lasă-n
biruire
și viscerală
învolturilor mele;
ca dintr-o prometeică
înlănțuire
dezleagă-mă
de patimile mele!

Îți simt fibra
reverberând
la ceas de viperă,
spre sară;
te lasă-n vrerea mea
arzând,
reverberând
și voluntară!

Septembrie 1973

Golgota

Purtatul crucii e veriga care
îți leagă trecerea de neființă
și-o poartă-n spate fiecare,
cum roata nu se-nvârte fără spiță.

Nu poți s-arunci din spate crucea
ca pe cămeșa viperei lăsată;
doar pe Golgota poți scăpa de ea,
când răstignirea-n ceruri ți-e luată.

Mai poți spera cum se cuvine
că ploaia blândă peste iniște,
cenușa arderii din tine
să-ți dea etern eternă liniște.

Octombrie 1973

Omnia mea mēcum porto¹

Călcând cândva pe stei
în treaptă
spre sure veșnicii
bătute-n piatră,
credeam
că lumea-'colo mă așteaptă
cu așternuturi moi
și foc în vatră.

În loc de toate, solitar,
arhimandritul
stătea în rugăciuni,
în jertfă, în osândă;
eu nu știam
de ce părea stană plângândă;
înconjurat de bufnițe
și lilieci îi era schitul.

¹ Omnia mea mēcum porto, - lat. – Tot ceea ce am duc cu mine.

Era în spovedania lui
grea mărturisire:
că fata-n ochi purta
senin și-albastru;
că îi jurase-n veci credință
și iubire.
În necredința ei,
el s-a făcut sihastru.

În rugăminți de-o viață
în Cel Înțelept,
el mai avea
sperare-n vro minune încă;
de nu s-o arăta,
să-i smulgă inima din piept
vultúrii,
să i-o arunce-n hăuri
de pe stâncă.

*

Ai strânge-n brațe
trup vânjos de fată,
o, biet sihastru gârbov
și în prăpădire!
și-ai ști gustul de măr oprit
măcar o dată,
de n-ar fi fost atunci

șerpeasca amăgire.

*

*

Am coborât în treaptă
pe aceiași stei,
purtând
în risipire *omnia mea mēcum*,
iar ce a spus jivina
la urechea Evei
e parte din același joc
perpetuum.

Noiembrie 1973

CUPRINS

Boboc / 13
Gândind la voi / 14
Iarnă / 16
Recreația mare / 18
Bărbăție / 19
Dor de fericire / 21
Romantică / 22
La gura sobei / 23
A opta minune / 25
Dor de liniște / 28
Punct și de la capăt / 30
Azi / 31
Codana / 33
Arc peste timp / 34
Cu tine / 36
Candoare / 38
Vadul / 40
Panaceu / 43
A căzut o stea / 45
Nepăcate / 46
Păcat de dor / 48
Amor barbar / 50
Luna / 52
La cătănie / 54

Fără zbor / 57
Plata / 59
Idilică / 60
În parc / 63
A plecat de-acasă Dumnezeu / 66
Crăciun / 68
Naivitate / 69
Descânt(ec) / 72
Vin / 73
Ardere / 74
Iubește-mă! / 75
Bunicul / 76
Arc de curcubeu / 77
Ape curgătoare / 78
Părere / 79
Vie luna / 81
Vorbe / 83
Ah, inima / 84
Ai fost rea / 85
Oracol / 87
Enigmă / 88
Păcat fără voie / 90
Păcatul tău / 92
Știam / 93
Clipa / 94
Drum de dor / 96
Voi, copaci... / 97
Dac-aș fi... / 99

Se lasă seara / 100
Duhul munților / 101
Păcat să mori / 103
Ești... / 104
Doară / 106
Neogoi / 107
Urma pașilor / 109
Joben de scamator / 110
Sunt semne / 113
Secrete / 116
Fără tine / 117
În mine te-am purtat / 118
Asemănare de divin / 119
Mai bine-i pe pământ / 121
Îmblânzire / 123
Pastel / 125
Gazel / 127
Neliniști / 128
Neastâmpăr / 130
Rugă destinului / 132
Stanță proletară / 133
Stanță vetustă / 135
Estivală / 136
Fără titlu / 137
Cules / 139
Răsfoind timpul / 140
Rosturile firii / 142
Cupidon / 144

Miezul zilei / 146
Din felul tău / 148
Eram copil și... / 150
Claustrare / 152
Tu ești poveste / 153
Vânt țicnit / 154
Reflecție / 156
Suna un corn / 157
Mânzul / 159
Vie / 160
Ulcioare / 161
Verb auxiliar / 162
Te lasă... / 164
Golgota / 165
Omnia mea mēcum / 166